

dommelig Bei til Opnaaelsen af det, der tilsigtes. Underføge vi dernæst de Grunde, som ifølge Bemærkningerne til Lovforslaget og efter hvad Udvalgets Flertal anfører skulle lede til den nye Bestemmelse, da kunne vi ikke tillægge dem fornøden Vægt. Vi erkjende ikke, at de private Skifter i Reglen fremmes hurtigere end de offentlige, og tro ikke, at de for den offentlige Skiftebehandling foreskrevne Former vanskeliggjøre en god Bestyrelse af Boet eller ere til Hindrer for, at der kan tages alt ønskelig Hensyn til det konkrete Tilfældes Krav. Har Flertallet Ret i, at en Forandring som den i § 74 foreslaaede vil blive modtagen med Tilfredshed af Befolkningen, maa dette sikkert alene tilskrives den Formindbælselse i Skifteomkostningerne, som derigjennem kunde opnaas, men som paa den anden Side efter de Betegninger, vi have kunnet anstille, ganske vist, ved en blot nogenlunde almindelig Benyttelse af Paragrafen, vilde medføre et forholdsvis meget betydeligt Tab for Statskassen. Formenæs det imidlertid, at man kan bortse fra Statskassens Interesse og bør bringe en Medsættelse i Skiftegebyrterne tilstede, saa tilbyder der sig ubestrideligt langt mere nærliggende Veie til at lette de Boer, som ere offentlig Skiftebehandling undergivne, end der at stande denne og derigjennem at faae en anden Sportelberegning i Medfør af gjældende Reglement hjemlet. Den Misnøie eller Uvillie, som paaberaibes, gjælder, saavidt os bekiendt, ikke Procentens Størrelse, men dels den Forskrift, at Skiftegebyret skal beregnes efter Boernes Bruttomasse, og ikke, hvad der synes det Retfærdige efter det beholdne Bo, dels den Regel, at Skiftegebyret i de i Lovforslagets Kapitel 5 omhandlede Boer ikke alene tages af, hvad der falder i Arv, men ogsaa af den vængstlevendes Boeslod. Det turde da ligge nærmere simpelthen at forandre disse reglementariske Bestemmelser end at gaa Lovforslagets Omvei, ved hvilken man, under Betoning af en formentlig slaaende Ubillighed mod myndige Arvinger, der skal klæbe ved den mugjældende Ret, forsaavidt den tvinger dem ind under offentligt Skifte, berøver de Umyndige den Garanti og Sikkerhed, som Skifterettens Behandling frembyder — for Dvrigt ligesaa vel for myndige og nærværende som for de umyndige og fraværende Arvinger. Og, hvad der har stor Betydning, gaar man den lige Bei at reformere Sportellovgivningen i de tre andre angivne Retninger, kommer Lettelsen ligelig frem, ikke afhængig af Skifterettens Skjøn; ikke betinget af Forholdet mellem Antallet af de myndige og umyndige Arvinger eller af de myndige Arvingers Bedærføstighed og Enkeltmands Mening om deres Hæderlighed; da kommer den ikke alene de solvente Boer til gode, som bedst kunne bære Omkostningerne, men fortrinsvis de Boer, der overbebyrdes ved Anvendelsen af de mugjældende Regler; da kræves der ikke til Forudsætning den tilfældige Omstændighed, at de

umyndige Arvinger have en eller flere myndige Medarvinger.

Mindretallet tilraader i Genhold til det Anførte at forfaste § 74 og i Forbindelse dermed §§ 76—79, som slutte sig til den.

Endringsforslaget Nr. 49 gaar ud paa at indføre en yderligere Betryggelse for de Umyndige og sikker saaledes disse noget mere end Lovforslaget, idet dette Endringsforslag foresbygger, at Ublæg gives de umyndige Arvinger i mindre gode offentlige Papirer eller private Obligationer, og herved fjerner en Fare, som ellers kunde opstaa ved Børgernes Mangel paa Nidkjærhed eller Dygtighed.

Endringsforslaget Nr. 51 gaar kun ud paa at optage den gjældende Rets Regler om Testamentsexecutorers Udnævnelse i Loven, da det ellers ikke for Røgmand er let at vide, hvilken Myndighed der er rette Vedkommende; men der tilsigtes ingen reel Forandring i Lovforslaget.

Endringsforslaget Nr. 52 er stillet af Udvalgets Flertal (samtlige Medlemmer med Undtagelse af Hasle) efter Aftale med Justitsministeren. Man er nemlig ved anstillede Undersøgelser kommet til det Resultat, at Lovforslaget og navnlig dets § 74 vilde faae en meget vidtgaende Indflydelse paa de sportellønnede Retsbetjentes Indtægter. Bel kan det ikke antages, at de sportellønnede Retsbetjente have noget Retskrav paa, at der ikke foregaar saadanne Forandringer i Sportellovgivningen, som kunde paaføre dem Tab, uden at samtidig fuld Erstatning ydes dem, men man maa dog paa den anden Side fastholde, at der ikke ved Forandringer i Sportellovgivningen bør bevirkes gennemgribende Omvæltninger i deres hele økonomiske Stilling, uden at Erstatning ydes dem. Den her foreslaaede Forandring i Lovgivningen vilde nu netop komme til at udøve en saa betydelig Indflydelse paa mange Retsbetjentes Embedsindtægter, at deres økonomiske Stilling vilde blive væsentlig forrykket derved. Udvalget, som iøvrigt med Hensyn til dette Punkt henviser til et af et Udvalgsmedlem forfattet Bilag til denne Betænkning, bragte derfor dette hele Spørgsmaal til Forhandling med Justitsministeren, og da denne i alt væsentligt anerkjendte ovenangivne Betragtningssmaadelog ligeledes var enig i, at den Bei, som betegnes i Endringsforslaget Nr. 52, fulgtes, har Udvalgets Flertal tilladt sig at stille dette Forslag. Som det ses, gaar det ud paa, at samtlige Skiftegebyrer for Fremtiden skulle indflyde i Statskassen, og at en Erstatning, beregnet efter Gjennemsnittet af de sidste 10 Finantsaars Indtægter af Skiftegebyrer, dog med Fradrag af 5 pCt., skal tilstaaes de sportellønnede Skifteforvaltere.

Endringsforslaget Nr. 53 staar i nær For-